

Hồi thứ bốn mươi hai

Tề Nguyên Khải trở tài thân võ

Khang thân vương nghe Vi Tiểu Bảo khéo đặt lời để tán dương mình liền liếc nhìn gã bằng cặp mắt đầy cảm kích.

Một vị quan văn không hiểu ý tứ câu nói của Vi Tiểu Bảo liền hỏi:

- Quế công công! Tại sao người phía trước lại lớn tiếng la "úi chao!" còn người mặt sau lại hô lớn "Tên bắn hay quá! Tên bắn hay quá!"?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khang thân vương bắn tên không sai phát nào. Người phía trước trúng tên đau quá không chịu nổi mới la "úi chao!" Còn người mặt sau là ở phe mình dĩ nhiên hoan hô tiến pháp tuyệt diệu của Khang vương gia. Có điều tiếng reo "Tên bắn hay quá" nhiều hơn tiếng kêu là "úi chao" đến mấy lần. Đại nhân có biết tại sao không?

Viên quan kia vuốt râu nói:

- Chắc là người bọn mình đông đảo hơn loạn đảng đến mấy lần.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại nhân đoán thế trật lất. Khi đó loạn đảng kéo đến tấn công rất đông. Khang vương gia lấy số ít mà thắng số nhiều. Phe đối phương tuy đông người, một số bị Khang vương gia bắn trúng cổ họng. Tiếng la "úi chao" mới ra đến cổ họng chưa ra khỏi cửa miệng thành ra thanh âm nhỏ bé. Tiến pháp của Khang thân vương cực kỳ thần diệu, trong loạn đảng nhiều người bội phục quá chừng không nhìn được cũng buột miệng hoan hô "Tên bắn hay quá". Vì thế mà tiếng hoan hô lẫn át cả tiếng la thất thanh.

Viên quan gật đầu lia lịa nói:

- Té ra là thế! Té ra là thế!

Ngô ứng Hùng nâng chung rượu lên nói:

- Khang thân vương tiến pháp tuyệt diệu như thần. Vãn sinh khâm phục vô cùng! Xin kính cùng vương gia một chung.

Mọi người đều nâng chung uống cạn.

Khang thân vương cả mừng nghĩ bụng:

- Chú nhỏ Tiểu Quế Tử quả là tay biết chơi, không trách đức Hoàng thượng ưa thích gã được.

Giai Đa nói:

- Vương gia! Trong quý phủ đã mời được nhiều cao thủ võ công, anh em đều muốn biết tài nghệ của họ được chăng?

Khang thân vương những muốn khoa trương, nghe Giai Đa nói vậy liền hô bọn thị vệ:

- Bày thêm hai bàn tiệc nữa ở bên này mời bọn Thần Chiếu thượng nhân ra dự tiệc.

Lập tức sai dịch trong vương phủ bày thêm hai bàn tiệc. Chẳng mấy chốc từ trong hậu đường kéo ra hơn hai chục người, đi đầu là một vị hoà thượng to béo mặc áo cà sa đại hồng.

Khang thân vương đứng dậy niềm nở lên tiếng:

- Mời các vị bằng hữu ra xơi chung rượu cho vui.

Các tân khách thấy Khang thân vương đứng dậy cũng đều đứng lên nghinh tiếp.

Thần Chiếu thượng nhân cười nói:

- Không dám! Không dám! Xin liệt vị đại nhân cứ ngồi yên cho.

Thanh âm nhà sư vang dội như tiếng chuông đồng. Nguyên phần trung khí này đã đủ chứng tỏ nội công nhà sư cực kỳ thâm hậu. Ngoài ra kẻ cao người thấp, đẹp có, xấu có, chia nhau ngồi vào hai bàn tiệc mới bày.

Giai Đa đã hiếu võ lại nóng tính. Hắn không chờ được nữa. Bọn võ sư vừa uống xong một tuần rượu y đã nói ngay:

- Vương gia! Tiểu tướng coi các vị cao thủ võ lâm đây đều tướng mạo đường đường, oai phong lẫm liệt, bản lĩnh cực kỳ cao thâm. Muốn mời các vị bằng hữu này biểu diễn vài môn tuyệt nghệ được chăng? Thế tử Bình Tây Vương cùng Quế công công đều là những vị quý khách ít khi mời tới được, chắc hai vị cũng muốn coi thân thủ của hào kiệt dưới trướng vương gia.

Vì Tiểu Bảo là người đầu tiên lên tiếng phụ hoạ. Ngô ứng Hùng cũng vỗ tay hoan hô. Các quan cũng reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm!

Khang thân vương cười nói:

- Các vị bằng hữu! Số đông các vị tân khách đây đều muốn coi công phu của các bạn vì chưa hiểu các bạn luyện võ thế nào?

Một hán tử trung niên ngồi ở đầu mé tả đứng lên đồng dạng đáp:

- Tại hạ cứ tưởng Khang vương gia yêu mến nhân tài mới đến đây nương tựa. Ngờ đâu vương gia lại đem bọn tại hạ làm lũ giang hồ mãi võ để mua vui. Nếu liệt vị đại nhân muốn coi khỉ leo dây thì sao không đến Thiên Kiều mà coi? Tại hạ xin cáo từ.

Hắn nói rồi vung tay trái đập đánh "chát" một tiếng vào ghế ngồi. Lưng ghế bị gãy nát tan tành. Hắn rảo bước tiến ra cửa.

Mọi người trên tiệc đều kinh ngạc thất sắc.

Một lão già bé nhỏ gầy nhom ngồi cùng bàn lạng mình một cái ra đứng chắn trước mặt hán tử trung niên, nói:

- Lang sư phó! Ông bạn nói vậy thật vô lý! Vương gia đối với chúng ta kính lễ có thừa. Nay Vương gia yêu cầu chúng ta phô trương tài nghệ. Ông bạn ưng chịu là hay, mà không muốn thì thôi. Vương gia đâu có miễn cưỡng. Thế mà ông bạn đập bàn đập ghế giữa nhà đại sảnh trong vương phủ. Dù vương gia đức độ khoan hồng không trách phạt, nhưng còn bao nhiêu anh em dấu mặt vào đâu cho khỏi hổ thẹn?

Võ sư họ Lang cười đáp:

- Mỗi người có một chí hướng. Đào sư phó, muốn ở lại vương phủ phô trương tài nghệ thì tùy ý Đào sư phó. Tiểu đệ miễn xin bồi tiếp.

Hắn nói rồi lại cất bước.

Lão họ Đào nói ngay:

- Nếu Lang sư phó muốn đi thật sự thì hãy lạy chào vương gia rồi hãy cáo từ. Vương gia mà gật đầu một cái là ông bạn hãy đi có phải đẹp đẽ không?

Võ sư họ Lang cười nhạt nói:

- Tại hạ lại không phải là kẻ nô tài bán mình cho vương phủ. Trời đã cho tại hạ cặp giò để muốn đi đâu thì đi, sao lão Đào lại ngăn trở tại hạ được?

Gã nói xong lại cất bước.

Lão họ Đào không né tránh, thấy gã họ Lang toan đâm sầm vào người mình thì vươn tay ra chụp lấy cánh tay trái gã. Lão nói:

- Thế nào ta cũng không để ông bạn đi.

Gã họ Lang hạ thấp tay trái xuống rồi đột nhiên xoay lại vung lên đánh xuống lưng lão Đào.

Lão Đào phóng cước đá vào ngực đối phương.

Gã họ Lang đưa tay mặt ra đón thì trúng vào chỗ đầu gối bên chân lão Đào đang đưa cao lên để đá xuống. Gã đón được đầu gối lão Đào rồi đẩy mạnh một cái.

Lão Đào té ngửa về phía sau, nhưng thân thủ lão rất mau lẹ. Lão chống tay mặt xuống đất rồi nhảy vọt đi. Tuy lão không ngã lăn ra nhưng như thế cũng là thất bại rồi. Lão then quá mặt đỏ bừng lên.

Hán tử họ Lang cũng không nói gì nữa rảo bước chạy ra sảnh đường.

Đột nhiên một hán tử gầy nhom ngăn chặn ở trước cửa. Hán tử gầy nhom lễ phép chấp tay nói:

- Xin Lang huynh trở lại.

Gã họ Lang đang chạy mau thủ thế lại không kịp, mình gã xô mạnh tới.

Hán tử gầy nhom không né tránh. Hai người đụng vào nhau đánh "huých" một tiếng. Gã họ Lang loạng choạng người đi lùi lại đến ba bước. Hấn đi chênh chếch về mé tả hai bước rồi đột nhiên quanh sang mé hữu chuồn qua cửa sổ. Nhưng khi gã vừa tới bên cửa đã thấy hán tử gầy nhom đứng chắn trước mặt.

Gã họ Lang vừa đụng vào hán tử một phát đã biết đối phương là tay lợi hại không dám xông tới nữa, vội dừng chân lại. Trước ngực gã cùng trước ngực đối phương chỉ còn cách nhau không đầy hai tấc. Mũi hai người đã đụng vào nhau.

Hán tử gầy nhom đứng yên không nhúc nhích, cả cặp mắt cũng không chớp cái nào.

Gã họ Lang đột nhiên lảng tránh sang mé tả. Nhưng gã vừa đứng vững lại thấy hán tử gầy nhom đứng chắn trước mặt rồi.

Gã họ Lang tức quá, vung quyền đánh vù một tiếng nhằm dánh xuống trước mặt đối phương.

Hai người đứng cách nhau rất gần mà thoi quyền này kinh lực rất nặng.

Ai cũng cho là hán tử gầy nhom mà không né tránh thì phải cúi đầu xuống.

Bỗng thấy hán tử giơ tay trái lên chống ở trước mặt.

"Chát" một tiếng! Thoi quyền của gã họ Lang đã đánh trúng vào lòng bàn tay hán tử.

Hán tử gầy nhom không rút tay về. Gã họ Lang bị hất lùi lại mấy bước.

Mọi người trong sảnh đường hoan hô nhiệt liệt:

- Hảo công phu! Hảo công phu!

Gã họ Lang cực kỳ bền lեն, muốn đi không thoát mà động thủ với hán tử cao gầy thì bản lեն lại thua xa, gã đâm ra luống cuống.

Hán tử gầy nhom chấp tay nói:

- Mời Lang huynh ngồi xuống đi. Vương gia bảo chúng ta phô diễn mấy đường thì chúng ta đã phô diễn rồi.

Dứt lời hán tử ngồi vào nguyên vị ở hàng đầu mé hữu.

Mọi người lại hoan hô.

Gã họ Lang cúi đầu ngồi xuống, trong lòng vừa uất hận lại vừa kinh dị.

Gã họ Lang vẽ trò bướng bỉnh làm cho Khang thân vương suýt nữa mất mặt, may được hán tử gầy nhom gỡ lại thể diện bằng cách bức bách gã họ Lang phải về chỗ ngồi.

Vương gia liեն hô quan hầu:

- Đi lấy những đỉnh bạc năm chục lạng ra đây.

Viên quan hầu cười hỏi lại:

- Vị sư phó này võ công rất cao thâm y chẳng hờ môi mà ngăn chặn được đối phương, nhưng không hiểu quý tính cao danh là gì?

Khang thân vương vuốt râu ngẫm nghĩ mà chẳng hiểu hán tử gầy nhom tên họ là gì. Y đến vương phủ từ bao giờ? Vương gia cũng không nhớ đành cười đáp:

- Tiểu vương trí nhớ tồi quá! Trong lúc nhất thời không nghĩ ra được.

Chỉ trong khoảnh khắc viên quan hầu đã bưng ra một mâm gỗ lớn phủ nhiễu điều. Trên mâm đặt hai mươi mấy đỉnh bạc năm mươi lạng. ánh ngân quang lấp loá chói mắt.

Khang thân vương cười nói:

- Các vị võ sư phô trương tài nghệ đều được thưởng. Ông bạn kia! Mời bạn lại đây lấy một đỉnh bạc.

Hán tử gầy nhom tiến đến trước mặt Khang thân vương khom lưng đón lấy một đỉnh bạc lớn.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Này ông bạn! Quý tính đại danh là gì?

Hán tử gầy nhom đáp:

- Tiểu nhân là Tề Nguyên Khải. Đa tạ đại nhân có lòng hỏi tới.

Giai Đa nói:

- Những võ sư ở trong phủ Khang thân vương quả nhiên đều mang tuyệt kỹ. Tiểu tướng còn muốn coi bản lãnh của các võ sư dưới trướng Bình Tây Vương. Thế tử điện hạ! Xin điện hạ lựa lấy một vị ta biểu diễn cùng Tề sư phó được chăng?

Hắn thấy Ngô ứng Hùng trầm ngâm chưa đáp liền tiếp:

- Dĩ nhiên chỉ điểm tới là thôi, không được làm tổn thương đến hoà khí. Ai thắng ai bại cũng chẳng can gì.

Khang thân vương ưa thích vui nhộn cũng nói:

- Giai đề đốc có ý kiến rất hay. Để võ sư hai bên tỷ thí cho vui. Người thắng được thưởng một đỉnh bạc lớn, kẻ không thắng cũng lãnh một đỉnh bạc nhỏ. Lấy thêm những đỉnh bạc hai chục lạng ra đây.

Viên quan hầu hạ một tiếng rồi đi vào nội đường.

Hai mâm bạc nén để trên bàn ánh sáng chiếu vào, hào quang sáng rực.

Khang thân vương cười nói:

- Bên tiểu vương sẽ do Tề Nguyên Khải sư phó ra tay, còn bên phủ Bình Tây Vương không hiểu vị sư phó nào sẽ động thủ?

Mọi người nghe vương gia nói vậy lại hoan hô ầm ĩ. Ai nấy đều nhìn vào mười sáu tên tùy tùng Ngô ứng Hùng. Quân hào còn biết bọn họ tuy chỉ là những tên võ sư sắp ra tỷ võ với nhau mà thực ra đây là cuộc so tài giữa hai vương phủ Khang thân vương và Bình Tây Vương.

Nguyên Ngô Tam Quế oai danh lừng lẫy một phương trời, các bậc vương công đại thần trong kinh đều mong cho hắn bị thua một phen để cười chơi. Nếu những võ sĩ ở phủ Khang thân vương đánh được bọn thủ hạ Ngô ứng Hùng thua liểng xiểng thì mọi người lấy làm thích lắm. Vừa rồi ai nấy đã được coi Tề Nguyên Khải phô diễn công phu, đều nghĩ rằng bọn võ sĩ ở Vân Nam khó có người thắng hắn được.

Ngô ứng Hùng trầm ngâm chưa kịp trả lời thì một người trong bọn 16 tên thủ hạ của gã vượt đồng bạn tiến ra khom lưng nói:

- Khải bẩm vương gia! Bọn tiểu nhân tùy tùng thế tử lại kinh chỉ phụ trách trông nom cơm nước cùng hầu hạ thái tử trong khi đi đường. Bình Tây Vương đã dặn dò không được sinh sự thủ động với bất cứ ai, trong những người thị phụng dưới trướng các bậc vương gia cùng các quan đại thần ở trong triều. Bình Tây Vương đã ban lệnh như vậy, bọn tiểu nhân khi nào dám vi phạm.

Khang thân vương cười nói:

- Bình Tây Vương cẩn thận quá! Đây bất quá là cuộc diễn võ, chứ có phải sinh sự đánh nhau đâu. Tráng sĩ cứ việc phô diễn tài nghệ. Bình Tây Vương có hỏi đến thì nói là bản vương gia muốn các vị ra tay biểu diễn.

Gã kia khom lưng đáp:

- Xin vương gia tha tội cho. Tiểu nhân không dám tuân mệnh.

Khang thân vương trong lòng tức giận, mắng thầm:

- Trong đầu óc mi chỉ có một mình Bình Tây Vương, còn Khang thân vương mi chẳng coi vào đâu. Có khi đức Hoàng thượng hạ chỉ, mi cũng chẳng nghe theo.

Khang thân vương nghĩ vậy liền hỏi:

- Tỷ như có người vung quyền đánh vào mình các vị, chẳng lẽ các vị cũng không trả đòn ư?

Gã kia đáp:

- Tiểu nhân ở Vân Nam thường được nghe người ta nói: Các văn võ bá quan dưới chân thiên tử cũng như quân dân đều là những người biết đạo lý. Bọn tiểu nhân đã không dám hỗn xược với ai thì tự nhiên vô cớ chẳng có ai đụng đến mình bọn tiểu nhân cả.

Gã này thân thể cao lớn, tướng mạo tinh nhanh, lời lẽ sắc bén. Gã đã nói mấy câu này mà Khang thân vương cứ kêu bọn võ sai thủ hạ gây hấn thì thành ra không đếm xỉa gì đến đạo lý nữa.

Khang thân vương lại càng tức giận, quay đầu sang bên kia hỏi:

- Thần Chiếu thượng nhân! Tề sư phó! Các bạn hữu ở Vân Nam nhất định không chịu nể lời chúng ta, thì chúng ta chẳng còn biện pháp nào nữa.

Thần Chiếu thượng nhân cười ha hả đứng dậy nói:

- Vương gia! Ông bạn ở nhân vật này chỉ sợ thua làm cho mất mặt. Có lý nào người ta đánh vào chỗ yếu điểm trong người chúng mà chúng lại không ra tay phản kích được?

Thượng nhân nói tới đây lạng người một cái đến bên gã kia cười nói:

- Luồng lực đạo trên tay bản tăng cũng tầm thường thôi, nhưng so với ông bạn họ Lang chắc còn hơn được một chút. Thưa vương gia! Nếu bản tăng làm bể một viên gạch lát sảnh đường. Vương gia có hỏi tội không?

Khang thân vương biết trong bọn võ sư mình mời mời đến thì Thần Chiếu thượng nhân là người bản lĩnh cao hơn hết. Cả nội ngoại công phu đều vào

hàng thượng thặng. Vương gia nghe nhà sư nói vậy biết là lão muốn trở võ công cho mọi người coi thì cả mừng đáp:

- Thượng nhân cứ việc tùy tiện. Đừng nói Thượng nhân làm bể một viên gạch mà có bể cả trăm viên nữa cũng là chuyện nhỏ không đáng kể.

Thần Chiêu thượng nhân lún thụp người xuống. Tai trái khẽ võ xuống đất một cái. Lúc giờ lên một viên gạch xanh lớn đã dính vào bàn tay lão.

Viên gạch xanh này vuông vắn chừng một thước rưỡi, tuy không lấy gì làm nặng lắm nhưng đã gắn vào nền nhà, mà lòng bàn tay thượng nhân tựa hồ có keo sơn gắn chặt lấy hòn gạch kéo ở dưới đất lên dính vào bàn tay rồi không rút xuống nữa.

Vì Tiểu Bảo reo lên:

- Hay quá!

Mọi người cũng vỗ tay hoan hô

Thần Chiêu thượng nhân tùm tùm cười giờ tay trái lên. Hấp lực ở bàn tay tan đi. Viên gạch rút xuống. Khi viên gạch tới trước ngực hai ở cánh tay từ ngoài đưa vào. Hai bàn tay chấp lại giữ lấy mép viên gạch.

Bỗng nghe đánh "rầm" một tiếng. Viên gạch nát vụn rút xuống lả tả.

Cạnh viên gạch đây chừng độ 4, 5 tấc bị bàn tay bóp. Thế là chưởng lực làm nát cả viên gạch. Miếng nào to nhất cũng chỉ còn được một, hai tấc. Như vậy luồng nội lực của thượng nhân thật ghê gớm vô cùng!

Thần Chiêu thượng nhân lại tiến đến bên hán tử tùy tùng Ngô ứng Hùng chấp tay hỏi:

- Cao tính đại danh tôn giá là gì?

Gã kia đáp:

- Chưởng lực của đại sư thật đến trình độ kinh người. Bữa nay bọn tiểu nhân được mở rộng tầm mắt. Tiểu nhân là hạng vô danh tiểu tốt ở chốn biên thủy chẳng có chi đáng kể.

Thần Chiêu thượng nhân cười hỏi:

- Dù tôn giá ở chốn hoang dã biên thủy thì cũng phải có tên có họ chứ?

Người kia dương cặp mắt lên, nét mặt thoáng lộ vẻ tức giận, nhưng trở lại bình tĩnh ngay tựa hồ không có chuyện gì, gã đáp:

- Kẻ thất phu ở nơi sơn dã dù có tên tuổi cũng chỉ gọi là con mèo, con chó, đại sư có biết cũng bằng vô dụng.

Thần Chiêu thượng nhân cười nói:

- Công phu hàm dưỡng của các hạ rất cao thâm. Nhưng bữa nay Khang thân vương đại yến tân khách, cao nhân ngồi khắp đại sảnh. Thật là một cuộc thịnh hội ít có trong thành Bắc Kinh. Vương gia đã có lời yêu cầu chúng ta phô trương tài nghệ để giúp vui cho vương gia, thế tử cùng liệt vị đại nhân. Nếu các hạ không chịu tứ giáo, há chẳng là kiêu kỳ thái quá ư?

Người kia đáp:

- Tại hạ mới học được mấy chiêu thức trong vài năm của nhà nông ở chốn thôn quê thì làm sao địch lại được? Thần Chiếu thượng nhân chùa Thiết Phật ở Thương Châu? Đại sư nhất định đòi tử võ thì tại hạ xin chịu thua trước, để đại sư lại lãnh bạc thưởng.

Gã nói xong toan trở gót lùi lại.

Thần Chiếu thượng nhân quát lên:

- Hãy khoan! Bần tăng muốn tử thí võ công với các hạ. Song quyền của bần tăng ra chiêu "Chung cổ tề minh" để đánh vào hai huyệt Thái dương các hạ, xin các hạ trả đòn.

Người kia lắc lư cái đầu.

Thần Chiếu thượng nhân lại quát to một tiếng. Tắm áo cà sa màu đại hồng khoác ngoài, bên trong là áo tăng bào, đột nhiên tay áo phồng lên tỏ ra vẫn đầy đủ nội lực. Hai cánh tay thượng nhân vươn ra rồi cong lại. Hai thoi quyền lớn bằng cái bát nhằm đập xuống hai huyệt Thái dương đối phương.

Quần hào vừa nhìn thấy Thượng nhân tay vận kinh lực bóp nát viên gạch xanh, không nhìn được bật tiếng la:

- Trời ơi!

Ai cũng chắc người kia có muốn né tránh cũng không kịp nữa, nếu không ra tay đón đỡ thì cái đầu gã sẽ bị nát vụn như viên gạch xanh vừa rồi, chứ không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Dè dặt người kia vẫn không nhúc nhích. Tay không giơ lên, chân chẳng cất bước. Đầu không né tránh. Mắt cũng không chớp. Gã đứng trơ như tượng gỗ.

Lúc Thần Chiếu thượng nhân ra tay, chỉ có ý bức bách đối phương trả đòn, lại thấy gã đứng trơ không nhúc nhích thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Song quyền của ta mà đánh xuống sức nặng có đến ngàn cân. Nhưng thế tử Bình Tây Vương là quý khách của Khang thân vương, nếu ta lỡ mãng đánh chết người tùy tùng của y thì không ổn chút nào.

Thượng nhân nghĩ vậy nên lúc song quyền sắp đụng vào da đối phương, vội hất ngược lên đánh véo một tiếng. Song quyền chỉ lướt qua hai bên huyệt Thái dương hán tử. áo tăng bào của thượng nhân phất vào mặt gã.

Người kia tùm tùm cười nói:

- Quyền pháp của đại sư thật là lợi hại!

Quần hào trong sảnh đường thấy vậy đều ngẩn người nghĩ bụng:

- Định lực của gã này không phải tầm thường. Giả tỷ hai thoi quyền của Thần Chiêu thượng nhân giữa đường không chuyển hướng cứ để đánh trúng vào huyệt Thái dương gã thì còn đâu là tính mạng. Gã coi mạng sống như ^^ thì ra gã điên rồi.

Thần Chiêu thượng nhân chuyển hướng thoi quyền một cách quá gấp rút khiến hay cánh tay mình bị chấn động thành ra tê chồn. Bất giác thượng nhân trợn mắt lên nhìn gã hồi lâu. Lão không hiểu con người đứng trước mặt mình là kẻ cuồng ngạo hay người si ngốc.

Thượng nhân tự nghĩ:

- Nếu cứ thế này mình bỏ về chỗ ngồi thì không tiện chút nào.

Thượng nhân nghĩ vậy liền nói:

- Các hạ nhất định không nể mặt thì bản tăng đành phải đắc tội chứ không còn cách nào khác. Bây giờ bản tăng phóng quyền "Hắc hổ thâu tâm" để đánh vào trước ngực các hạ.

Nguyên "Chung cố tề minh" và "Hắc hổ thâu tâm" là những quyền chiêu rất thô thiển. Bất cứ một ai học qua mấy tháng võ công cũng đều luyện những chiêu này rồi. Thượng nhân hô trước rồi mới phóng quyền là có ý dùng kinh lực để thủ thắng. Đồng thời thượng nhân phóng chiêu thô thiển để tỏ ra coi thường đối phương.

Người kia chỉ tùm tùm cười chứ không trả lời.

Thần Chiêu thượng nhân tức mình nghĩ bụng:

- Ta đánh thoi quyền này cho gã bị trọng thương nhưng không đến nỗi chết ngay. Như vậy cũng chẳng làm mất mặt thế tử của Bình Tây Vương.

Thượng nhân đứng thủ thế quát lên một tiếng rồi vung quyền tay mặt đánh ra đến "chát" một tiếng. Thoi quyền đập trúng ngực đối phương.

Người kia loạng choạng một cái rồi lùi lại một bước cười nói:

- Đại sư thắng rồi. Tiểu nhân phải lùi lại một bước.

Thần Chiêu thượng nhân phóng thoi quyền này tuy chưa vận toàn lực nhưng đường kinh đạo cũng đã ghé góm.

Ngờ đâu người kia thần nhiên như không thấy gì. Gã nói hời hợt vài câu, tỏ ra chưa bị thương chút nào.

Bọn văn quan không hiểu rõ lý lẽ nội vụ, nhưng ai đã là người học võ đều hiểu gã có ý nhường nhịn.

Thần Chiêu thượng nhân tự phụ nổi tiếng trong võ lâm, khi nào lão chịu kể như thế là thắng cuộc?

Nét mặt ẩn hiện một làn hắc khí, thượng nhân nói:

- Nếu vậy các hạ lại xơi một quyền nữa của bản tăng.

Thoi quyền đánh ra đến "vèo" một cái vắn nhằm vào trước ngực đối phương. Lần này thượng nhân đã vận đến bảy thành nội lực thì dù người kia có bị đánh học máu cũng là một chuyện dĩ nhiên.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>